

1, 2, 3...

Performance tèxtil evolutiva...

Niub. 14920290
Alumna: Clàudia Niubó Bigas
Tutora: Eulàlia Grau Costa
Curs 2017/2018

Per a tu i per a mi...
Para ti y para mi...
For you and for me...

ÍNDEX:

1.INTRODUCCIÓ – pàg. 4

2.RESUM i ABSTRACT – pàg. 4

3.OBJECTIUS – pàg. 6

4.ORIGEN DEL PROCÉS DE TREBALL – pàg. 6

5.BASE IDEOLÒGICA – pàg. 7

6. TRAJECTÒRIA ARTÍSTICA – pàg. 9

6.1 Biografia – pàg. 9

6.2 Referents – pàg. 10

6.3 Similituds – pàg. 13

6.4 Antecedents – pàg. 15

7. PERFORMANCES – pàg. 19

7.1 In between – pàg. 19

7.2 In between a 4 llocs diferents – pàg. 21

7.3 Bittersweet performance – pàg. 32

7.4 Bittersweet performance a Sant Joan Les Fonts – pàg. 33

7.5 Into the present – pàg. 39

7.6 Into the present a Sant Boi – pàg. 41

7.7 Alone – pàg. 43

8. CONCLUSIONS – pàg. 43

9. BIBLIOGRAFIA – pàg. 44

10. WEBGRAFIA – pàg. 44

11. CONTACTE – pàg. 46

1.INTRODUCCIÓ

El present treball pretén fer un recull de tot allò que és essencial per poder explicar la història del projecte que presento en el Treball Final de Grau. Un recorregut extens, que no és només un gran teixit de llana fet de pedaços de ganxet i cosits i descosits i tornat a cosir... sinó també tot un seguit de performances que s'han realitzat amb aquest: *In between*, *Bittersweet performance* i *Into the present*.

És així com el text passa per diferents apartats que donen més informació sobre el perquè del projecte; projecte que s'inicia a principis de curs arran de l'assignatura: Taller de Creació III, sota el títol *In Between*. Per tant, té una durada de tot l'últim curs universitari, quart de Grau Belles Arts i que finalitzarà amb la seva presentació el 25 de juny d'aquest any, però que pretén continuar el seu camí per altres indrets.

2.RESUM I ABSTRACT

RESUM

In between en anglès significa "Entremig", i fa referència a aquest concepte tan intrínsec de la vida. Si reflexionem, ens adonem que sempre ens trobem entremig del cel i la terra, com també del naixement i la mort... just enmig.

Tot va iniciar-se com a resultat d'una idea frustrada que consistia en la realització de mandales tridimensionals. El projecte va esdevenir finalment en un gran teixit fet amb llanes, ganxets, agulles i fils. Un teixit que va anar creixent amb el pas del temps, com també creixen els éssers i les experiències vitals.

Es tracta doncs d'una metamorfosis constant del projecte comparable al caminar, avançant a cada pas cap endavant sense parar mai. I és en aquesta mateixa evolució com la performance inicial d'*In between* canvia i es transforma en la *Bittersweet performance* o en *Into the present*.

Es passa doncs d'una performance que consisteix en un joc sense gaire missatge i més aviat de caràcter infantil a una observació que promou la reflexió dels espectadors, de caràcter més adult.

El teixit es podria dir que simbolitza el viatge vital d'una persona al llarg del temps i de l'espai, un viatge entre el naixement i la mort.

PARAULES CLAU

Performance, art tèxtil, instal·lació escultòrica, art en femení, utopia, metamorfosis, viatge.

ABSTRACT

In between refers to this very intrinsic concept of life. If we think carefully, we realize that we are always in between sky and earth, as well as birth and death... right in the middle.

Everything started as a result of a frustrated idea that consisted in the realization of three-dimensional mandalas. The project finally became a great fabric made with wool, crochet, needles and threads. A tissue that grew over time, as life and life experiences grow.

It is therefore a constant metamorphosis of the project comparable to walking, advancing every step forward without stopping. And it is in this same evolution as the initial performance of *In between* changes and becomes the *Bittersweet performance* or *Into the present*.

In that way, a performance that was a game without much message and with a rather childlike character becomes a reflection for the spectators, of a more adult nature.

The fabric symbolizes the life journey of a person over time and space, a journey between birth and death.

KEY WORDS

Performance, textile art, sculptural installation, art in feminine, utopia, metamorphosis, travel.

3.OBJECTIUS

- 1) Transformar un teixit escultòric “mort” en un element performàtic amb “vida”.
- 2) Qüestionar i provocar reflexions al públic.
- 3) Convertir els espectadors en cocreadors de la performance.
- 4) Crear performances diferents però amb el teixit com a punt de unió.
- 5) Continuar amb el projecte més enllà del mes de juny del 2018.

4.ORIGEN DEL PROCÉS DE TREBALL

Tot va iniciar-se amb la idea de construir un gran teixit. En un principi vaig fer una maqueta de forma quadrada mitjançant fils de colors, ja fossin units per nusos, com per trenes, com posats directament sobre el retaule i després cosits. En un moment determinat del procés la pràctica del ganxet em va semblar la més adient per passar a dimensions més grans. A través del ganxet creava trossos quadrats i rectangulars amb la llana que després unia els uns amb els altres a través d'un fil especial. Aquest fil, fet a Alemanya per la marca Güttermann, tenia la qualitat de ser extremadament resistent i molt difícil de trencar. S'usa normalment per cosir el cuir. El vaig escollir de color blanc perquè era el més discret i el que millor s'integrava en un mar de colors.

Vaig fer el teixit en base a un patró, que va ser la mesura d'una taula que fa 120 x 80 cm. Inicialment el teixit mesurava d'amplada una taula i mitja i la llargada era indefinida... Actualment, amb el teixit acabat, puc dir que mesura 6,50 m x 1,80 m. Aquestes mesures són el resultat d'un treball de 6 mesos, és a dir, de mig any; i són les màximes per poder manipular bé el teixit a les performances.

Maqueta original. Tardor 2017

Taula de 120 x 80 cm. (patró)

Quant a les performances que he fet amb aquest teixit, són diferents les unes de les altres, ja que volia crear una continuïtat de transformació i mutació.

En la performance inicial *In Between* es realitzava l'acció del cosir i descosir com a metàfora del caràcter cíclic i infinit de la vida, que sembla no acabar-se mai. Amb el pas del temps l'*In Between* evoluciona i es transforma en la *Bittersweet performance*; aquí el teixit s'omple de flors i de desitjos, d'esperança en un món millor... En la performance final, la de *Into de present*, es balla amb aquest teixit jugant amb els límits entre dependència i llibertat i s'acaba posant-lo dins de dues maletes, que estan una oberta i l'altra tancada fent referència a la vida i a la mort. El teixit mateix esdevé un símbol del viatge vital de cadascú, que és compartit pel col·lectiu de la humanitat.

Es pot apreciar, per tant, com d'una performance més naïve i participativa es passa a unes altres de caràcter més adult i cada cop menys participatives però més reflexives.

5.BASE IDEOLÒGICA

“Passar punts, embastar, repuntar, sobrefil·lar... gestos d'amor a la vida” ¹

Tal i com esmenta Bea Porqueres, curadora de l'exposició “Deposeu les armes! Tres creadores contra les guerres: Bertha von Suttner (1843-1914), Käthe Kollwitz (1867-1945), Marga Ximenez (1950)”, el fet de cosir és una acció amorosa envers la vida. D'alguna manera és com el curar de la medicina. Cosint la roba foradada, se li atorga novament aquella presència original que

¹ Bea Porqueres. *Deposeu les armes. Tres creadores contra les guerres*. Barcelona: Associació promotora del CCD Francesca Bonnemaison, 2005, p. 47

tenia, quedant tan sols una cicatriu de fills allà on hi havia la “ferida”, o sigui, el forat.

L'acte de cosir al llarg de la història ha estat tradicionalment una activitat femenina, com a part del que era la cura dels fills i la família.

“La centralitat de la relació en la vida i l'experiència de les dones és inseparable de la seva constància per tal de fer créixer la vida i tenir-ne cura.”²

Tal i com bé explica el llibre *Deposeu les armes. Tres creadores contra les guerres*, les dones en general practiquen el que s'entén per cultura de la pau. Els cossos de les dones tenen la capacitat de ser dos organismes vius durant l'embaràs i això fa que la seva empatia sigui molt elevada. Tenen fills i volen protegir-los, volen que creixin, i volen morir abans elles que no pas els fills. El pes el posen en la “lleï de vida” i no en la guerra. La dona per naturalesa practica la no violència i utilitza la seva força femenina en paraules persuasives i actes pacifistes per a la protecció de les criatures que deixa al món.

Aquest teixit ha estat realitzat amb amor i estima i vol reivindicar aquesta activitat tradicionalment femenina, donat que la dona és creadora d'un món de pau i de diàleg.

La transformació de les performances fins arribar a *l'Into the present* ens condueix cap al concepte utòpic que un altre món fet de pau i amor és possible. Missatge que ja llançava el 1971 la cançó de *l'Imagine* del John Lennon, en la qual la lletra parla d'aquest altre món possible i diu que potser ell és un somiador, però que no és pas l'únic.

Així doncs, es podria dir que el meu treball és un somni, una utopia i un desig o un anhel de que algun dia la humanitat arribi a aquest altre món, en el qual el lema de “Liberté, égalité, fraternité” (Llibertat, igualtat, fraternitat) que va néixer en el sí de la Revolució Francesa de 1789 – 1799, sigui la base que conformi els pilars de tota la humanitat.

L'escriptor, humanista i economista José Luis Sampedro (Barcelona, 1917 – Madrid, 2013) parla del concepte de la civilització i es planteja fins a quin punt la humanitat no està prou civilitzada encara.³

Jo personalment crec que en l'actualitat es percep un progrés col·lectiu de la humanitat però també penso que aquest progrés és lent i es troba en procés d'evolució.

Aquest treball final (*Into the present*) vol plantar una llavor d'esperança que algun dia s'arribi a un món civilitzat on es visqui en pau i tranquil·litat.

² Elena Grau Biosca. *Deposeu les armes. Tres creadores contra les guerres*.

Barcelona: Associació promotora del CCD Francesca Bonnemaison, 2005, p. 17

³https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=1748694875187224&id=1084332624956789 La pandereta: fragment d'una entrevista de Salvados, La Sexta.

6. TRAJECTÒRIA ARTÍSTICA

6.1 Biografia

Vaig créixer a Badalona fent dansa a l'escola Ritmes i rebent classes al Conservatori de Música. Vaig finalitzar els meus estudis al Conservatori en l'especialitat de flauta de bec. En quant a la dansa vaig passar a ballar a l'escola de l'Anna Maleras a Barcelona durant un temps. D'allà vaig passar a Àrea, una altra escola de dansa. A Àrea, el 2015, vaig tenir la sort de trobar dues ballarines, la Thais Albarrán Serra i l'Estrella León Rivero, amb qui vaig formar una companyia de dansa-teatre i de performance aquell mateix any. Vam gestar la Companyia Fil a l'Agulla amb la qual hem realitzat ja dos espectacles: *L'antagonisme del ser* i *Inside my mind*. Hem presentat els dos projectes esmentats a diversos llocs: la galeria Muxart, al Centre Cívic Torrellobeta, a un ressort de Berga, a Àrea, a L'Altre Festival de Manresa...

També he tingut una faceta d'actriu. Vaig fer de Pantera Rosa a un concert del Conservatori. També vaig prendre classes de teatre a La Casona. Vaig fer el paper de protagonista a la pel·lícula *Vigílies*, d'Albert Lasheras Gonzalo i Oriol Roigé Gargallo feta pel cinema independent. Ara per ara col·laboro com a extra en una pel·lícula de vampirs també de cinema independent d'Hector Morgan i Flix Felix d'Ax.

En el terreny musical, composo cançons amb el piano, la flauta i la guitarra.

Quant als estudis... em va costar trobar la carrera universitària en la que poder encaixar bé. Vaig passar per les carreres d'Història de l'art i Disseny abans no vaig decidir fer Belles Arts. Fent aquesta carrera m'he sentit i em sento encara realitzada a nivell personal. Tota la vida m'ha agradat ballar, cantar, tocar la flauta, pintar, dibuixar, treballar amb les mans i tot el que fa referència a la creació artística. És creat quan em sento plenament realitzada. Això potser és degut a que el meu pare era pintor i il·lustrador professional i la meva mare mestra de plàstica (entre d'altres assignatures)... penso, doncs, que potser he heretat aquesta vena artística...

Parlant d'herències i ja que cito els meus pares, diré que ells són nascuts a la dècada dels 50 i que, per tant, van rebre la influència del moviment pacifista dels anys 60. A través seu he conegut i he tingut com a referents a Jimi Hendrix, Santana, Joan Baez, Beatles, entre d'altres. El lema que ells van integrar i em van transmetre va ser el de "Peace, freedom and love" (Pau, llibertat i amor). Puc dir doncs que sóc conscient que el meu llenguatge coincideix amb un moment històric que concorda amb la generació que em precedeix (la dels meus pares). Jo també comparteixo aquest sentiment del moviment *Hippy* i també crec en el seu lema de pau, llibertat i amor.

6.2 Referents

Sol Picó

Sol Picó Monllor (Alcoy, maig de 1967) es una ballarina i coreògrafa espanyola. Ha estudiat dansa espanyola, clàssica i contemporània i en les seves produccions combina diferents tècniques i llenguatges. El 1993 crea la Companyia Sol Picó. Ha sigut guardonada amb nombrosos premis de dansa al llarg de la seva trajectòria artística.

Sol Picó influeix el meu treball quan la descobreixo ballant un dia a la Capella del Macba amb la peça *Desig a la deriva*; concretament el 22 de març del 2014 en el context d'una jornada de "El Macba és viu"⁴

Llavors ja m'impacta molt la seva posada en escena, i em dóna una idea per la *Bittersweet Performance* perquè quan acaba la peça (un cop ja ha ballat dins l'ampolla gegant) llavors tota la gent del públic enganxa algun desig sobre la superfície d'aquesta ampolla buida. Aquesta idea es representa en la meua performance mitjançant les flors que es posen a sobre el teixit tot demanant algun desig.

Posteriorment la vaig veure ballar en la peça *One-hit wonders* del 2014, en la qual feia una visió general de la seva trajectòria artística. La seva actuació em va emocionar molt.

Des d'aleshores l'he tingut com un referent molt especial. Ella no només balla, sinó que també actua i fa accions.

Va ser del 7 al 10 de maig de 2018 que vaig tenir la oportunitat de ser alumna seva dins del curs: "Del terra a dalt de tot. Dansa per a intèrprets" que es donava a la Sala Beckett de Barcelona.

Fotografia de Jordi Torrell

⁴ <https://www.macba.cat/deseo-a-la-deriva-sol-pico>

Yoko Ono i John Lennon

PALABRAS SOBRE EL AIRE

Da pena que el aire sea la única
Cosa que compartimos.
Por más que nos acerquemos unos a otros,
Siempre hay aire entre nosotros.

También es maravilloso que compartamos
El aire.
Por más alejados que estemos unos de
Otros, el aire nos une.⁵

Yoko Ono, tal i com bé explica Juan Ignacio Vidarte en la presentació del llibre *Yoko Ono. Half-A-Wind Show. Retrospectiva* “establece lazos y se centra en los vínculos que nos unen a todos”. Amb aquesta frase i el poema anterior de *Palabras sobre el aire* ja es percep que es pot establir un cert paral·lelisme amb les meves performances i les obres i idees de Yoko Ono, com també de John Lennon, amb qui col·laborarà en nombroses ocasions.

També s'observa el caràcter pacifista d'Ono en algunes obres com per exemple en la *Imagine Peace Tower* (Torre que imagina la pau) a Reykjavik, que és una columna de llum que s'encén cada any. Aquesta obra es va inaugurar el 2007, el dia de l'aniversari de John Lennon. El projecte és un homenatge a John Lennon, la seva parella, i un monument a la pau.

El 1966/67 Yoko Ono coneix a John Lennon i hi comença a col·laborar artísticament. Ja el 1968 hi treballa més sovint, a més de participar en els seus concerts, realitzen junts algunes performances, com per exemple *Acorn event* (Esdeveniment del glà), que va consistir a plantar dos glans a la Catedral de Coventry. Com també realitzen una producció fílmica conjunta.

El 1969 Yoko Ono i John Lennon es casen i participen cada cop més en actes a favor de la pau mundial. Aquell mateix any van crear la cançó *Give Peace a Chance* (Donar una oportunitat a la pau).

Col·laboraran junts en diversos projectes: musicals, fílmics, performatius, etc. fins que Lennon mor el 8 de desembre de 1980.

Finalment dir que a la web de Yoko Ono: imaginepeace.com⁶ s'hi pot llegir dues frases d'ambdós artistes que es vinculen molt íntimament amb les meves idees i obres. Són les següents:

⁵ Yoko Ono. *Yoko Ono. Half-A-Wind Show. Retrospectiva*. Bilbao : Museo Guggenheim Bilbao, 2013, p. 25

Imagine all the people living life in peace.

(Imagina tota la gent vivint la vida en pau.)

John Lennon

A dream you dream alone is only a dream

A dream you dream together is reality

(Un somni que somies sol és només un somni)

(Un somni que somies junt és una realitat)

Yoko Ono

Pina Bausch

“Allò que mou les persones, no tant com es mouen les persones”⁷

Pina Bausch va ser una ballarina i coreògrafa alemanya coneguda pel seu treball innovador en la dansa moderna a partir dels anys setanta. Bausch va combinar la tècnica de dansa moderna amb la teatralitat per crear una nova forma de ball anomenada Tanztheater (dansa-teatre). El mètode evocava les emocions dels ballarins en el procés de la coreografia, i les seves produccions sovint incloïen temes d'alienació, dolor i por. Al llarg de la seva carrera professional, l'obra de Bausch va influenciar a molts futurs ballarins i altres artistes.

⁶ www.imaginepeace.com

⁷ Pina Bausch, citada per Hedwig Müller i Norbert Servos: *Pina Bausch, Wuppertaler Tanztheater* [Pina Bausch, Teatre-dansa de Wuppertal], Colònia, 1979.

Bausch va redefinir els límits de la dansa moderna amb un innovador estil de coreografia que combinava dansa i drama. Les seves produccions van fer una gran impressió en el curs de la dansa moderna, i el seu estil va inspirar molts altres mitjans artístics al llarg dels anys. Paral·lelament a molts premis, va obtenir diversos doctorats honorífics al llarg de la seva carrera professional.

Pina Bausch em va influir sobretot a través d'una obra fílmica que va fer anomenada: *The complaint of an Empress* del 1990, la qual es pot trobar a la Ubu web:

http://www.ubu.com/dance/bausch_empress.html

A través dels moviments dels ballarins i les ballarines es mostren aquests sentiments de desesperació, angoixa i patiment. Emocions que també són representades en *Into the present* i a *Alone*, performance de la qual en parlaré més endavant.

6.3 Similituds

Olek

Agata Oleksiak (nascuda el 5 d'abril de 1978), popularment coneguda com a Olek, és una artista polonesa i nord-americana que està instal·lada a Nova York. Les seves obres inclouen escultures, instal·lacions com ara bicicletes de ganxet, inflables, peces de performance i l'art de la fibra. Ha cobert edificis, escultures, persones i un apartament amb ganxet i ha exhibit a Estats Units, Regne Unit, Alemanya, Brasil, Turquia, França, Itàlia, Polònia i Costa Rica.

"My art was a development that took me away from industrial, close-minded Silesia, Poland. It has always sought to bring color and life, energy, and surprise to the living space. My goal is to produce new work and share it with the public."

Traducció:

"El meu art va ser un desenvolupament que em va allunyar de la Silèsia industrial, tancada de ment, a Polònia. Sempre ha volgut portar el color i la vida, l'energia i la sorpresa a l'espai vital. El meu objectiu és produir un treball nou i compartir-lo amb el públic."

La seva obra, amb un ampli ventall de colors i realitzada amb ganxet, estableix un cert paral·lelisme amb el teixit que he estat fent durant aquests mesos i que utilitzo a les meves performances.

Fotografia de See-Ming Lee de l'artista Olek

Moviment "Yarnbombing"

S'inicia per l'artista tèxtil Magda Sayeg; qui transforma els paisatges urbans tot decorant objectes quotidians amb fils i ganxets de colors. Aquestes "bombes de fils", càlides i difuses, es van iniciar a petita escala, com per exemple recobrint pals de signes de "stop" a la ciutat natal de Sayeg, però aviat van trobar una connexió amb l'artesanía i aquest moviment del "Yarnbombing" es va estendre per tot el món.

6.4 Antecedents

El Brindis

"So long babe"
Pintura acrílica. 25 F

A l'hora de realitzar aquest quadre es va fer una performance que no es va gravar... consistia en brindar amb dues copes de cava tot celebrant la fi d'una relació de desamor. És així com es mesclaven els colors dins la copa de cava i després es procedia a tirar la pintura que la copa contenia sobre el quadre. D'aquesta manera es formaven esquitxos de colors que denotaven aquesta ràbia del desengany de no ser estimada. Denotaven aquesta fúria envers aquella persona a qui jo estimava però sense ser corresposta. L'acció era una espècie d'art-teràpia: celebrava la fi d'aquell malson trist i alhora l'inici d'una nova etapa que jo volia plena de colors... vital i alegre.

El vestit

Seguint una mica la mateixa dinàmica i just també per la mateixa època que el quadre anterior, vaig tirar petits esquitxos de colors amb el pinzell a mode de benedicció en un fons negre, color associat al dol, a la mort, a l'obscuritat... D'aquesta manera el que pretenia era transmutar aquell sentiment dolorós de la ruptura sentimental en una cosa alegre i festiva. Beneïa la mort d'aquella unió tot posant-li colors d'esperança al nou naixement que començava. També li vaig incorporar un serrell negre de festivitat al vestit, tot celebrant-ho.

Detall.

Obra resultant.

La cadira

Si de l'obra del brindis i la del vestit no recordo les dates de quan vaig realitzar-les, la performance de la cadira sí que té una data concreta. Es va gestar durant el 2017 per ser exhibida per primera vegada a l'abril del 2018. Consisteix en uns moviments de dansa que il·lustren el següent text:

“Dejé de soñar para empezar a vivir en un sueño de fantasía literal. En esa irrealidad el mundo se había metamorfoseado en algo terrible... sentía miedo, pánico... estaba presente sin estar aquí... porque yo... en aquél entonces... estaba... allí.”

Quan comença a sonar l'àudio del text, jo estic al costat de la cadira. Mentre es va recitant el text, jo pujo damunt de la cadira i finalment em llenço a terra. Llavors, estant jo a terra, comença a sonar la sonata de *Moonlight* de Beethoven. S'inicia un ball i un diàleg i la interacció amb la cadira; element que em poso al coll i danso amb ella. Malgrat el pes i la incomoditat que això suposa, me la poso al cap i dono voltes, o m'hi enfilo novament. Jugo amb ella. La cadira vol representar en certa manera la bogeria. I és que aquesta petita performance (que vaig crear jo sola) forma part d'un espectacle més gran, anomenat *Inside my mind*, que vaig co-crear amb la Companyia Fil a l'Agulla.

Fotografies de Joan Duran

Stairway to the light

Stairway to the light (l'escala cap a la llum) és una acció que intenta pujar les escales de quatre potes des d'un origen fosc fins a un final lluminós.

Es pot interpretar de diverses maneres:

- 1) Com superar un moment vital dolorós com una malaltia.
- 2) Com l'ascensió de l'esperit, que passa per les dificultats i duresa de la vida terrena fins que s'allibera.
- 3) Com la representació d'un part, on el dolor i el cessament d'aquest hi són representats.

Performance realitzada el 16 de maig de 2018.

Enllaç:

https://www.youtube.com/watch?v=tkr8c6_BdAg

7. PERFORMANCES

7.1 In between

1. S'inicia la performance amb la Negra que descús i la Blanca que cus els trossos que li dóna la Negra. Es fa l'acció 2 vegades. Amb música de fons.

2. Apareix la Grisa d'entre el públic fins a primera fila i diu: "Teixit mort, avui farem entre tots que cobris vida".

3. Comencen les frases que tant la Grisa com la Blanca i la Negra van dient alternativament i fent dues passes cap al públic a cada frase:

- El teixit dels éssers vius
- El teixit social
- El teixit de la metamorfosi
- El teixit dels cicles
- El teixit de l'esperança
- El teixit de la realitat
- I què més? (pregunta la Blanca a una persona del públic)
- I què més? (pregunta la Negra a una altra)
- I què més? (pregunta la Grisa a una altra)

4. "I què més?" es va repetint fins que sona la senyal, que és quan la Blanca diu: "El teixit que ens uneix". Aleshores totes tres van a buscar el teixit i el posen al mig del públic en un pilot.

"Encerclem-lo" diuen "Participem tots. Si no ho fem, el teixit no viurà".

5. Comencen les paraules acompanyades de moviment. Per exemple, la Blanca diu "vent" i fa un moviment. Després la Negra la imita i la Grisa també i aleshores diuen: "I ara tots!" Tothom diu aquella paraula fent el moviment. Això es repeteix amb les tres protagonistes, cadascuna amb una paraula diferent.

6. La que havia estat la primera es gira a la dreta i diu "Ara tu" a la persona que té al costat i aquesta ha de pensar una paraula i fer un moviment que després tothom repetirà. El mateix faran les altres dues protagonistes amb la persona que tenen al costat.

7. Quan s'ha acabat, les tres diuen: "Donem-li terra!" i tothom pica de peus. "Donem-li aire" i tothom bufa cap al teixit. "Donem-li foc" i tothom pica els dits. "Donem-li aigua" i tothom s'agafa i fa moviments aquàtics.

8. Després d'això, es fa silenci. Un cop s'aconsegueix, les protagonistes, una darrere l'altra, comencen a dir "tots a baix" per demanar al públic que s'ajupi. Aleshores la Blanca i la Negra van als extrems del teixit i l'estiren. La Grisa l'aguanta pel mig.

9. La Blanca i la Negra roten el teixit mentre el públic ho mira des de terra. Sorgeixen paraules de l'univers mentre es rota el teixit; per exemple: via làctia,

forat negre, Saturn, Plutó, asteroides, etc. Fins que hi ha la senyal que avisa de la fi de l'acció que és: "Ara i aquí, la Terra".

10. Seguidament ve l'escena del "vestit de núvia", on la Grisa es posa el teixit a la cintura i la Blanca i la Negra li agafen pels extrems. La Grisa condueix les seves passes fins a una escala on penjaran el teixit.

11. Un cop penjat, les protagonistes, des de darrere del teixit, passen els dits per entre les malles mentre sona una cançó pròpia cantada a capella. El moviment dels dits és el que veu el públic. Quan s'acaba la cançó s'acaba l'acció d'*In Between*.

Idea original: Clàudia Niubó Bigas

Intèrprets: Clàudia Niubó Bigas
Thais Albarran Serra
Estrella León Rivero

Requeriments per la performance:

- 3 espais: 1.Inici, 2.Nus, 3.Desenllaç
- Equip de música
- Atrezzo: el teixit, dues tisores, fil i didal (necesser)
- Vestuari: Blanc, Negre i Gris.

Dia, hora i llocs del *In between*:

- Dijous 18 de gener de 2018 a les 20h a l'aula Àngels Ferrant, Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.
- Diumenge 28 de gener de 2018 a les 11:30h al Taller BDN, a Badalona.
- Dijous 8 de Febrer de 2018 a les 17h al Museu Tèxtil de Terrassa.
- Diumenge 18 de març de 2018 a les 11h al Museu Enric Monjo de Vilassar de Mar.

Duració:

Entre 15 i 20 minuts.

Sinopsis:

Un teixit es cus i es descus successivament, al igual que els cicles de la vida... en un esdevenir infinit. Representa just això, la mort i la seva transformació en una nova expressió de vida. Per exemple quan un peix gran es menja un altre de petit. Es mostra que tot és canvi i metamorfosis.

A través d'aquest teixit s'empren un viatge a través d'aquesta metamorfosis, amb tres personatges que guien les accions que realitza el públic, en tot moment actiu i participatiu. A través dels moviments i les paraules, es passa

pels quatre elements de la naturalesa, per l'univers o fins i tot per un casament entre la Lluna i el Sol...

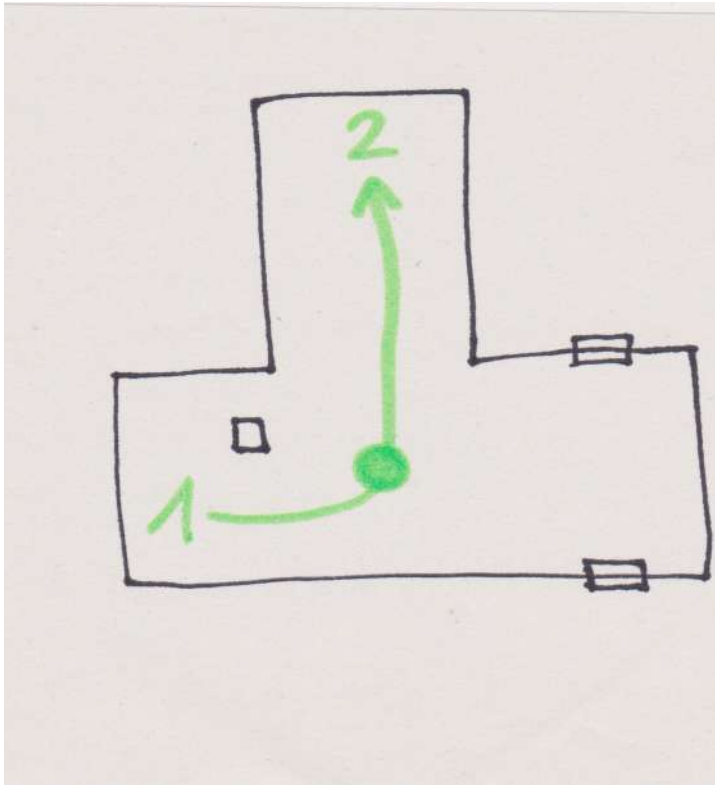
7.2 In between a 4 llocs diferents

FACULTAT DE BELLES ARTS DE BARCELONA

Aula Àngels Ferrant

Dijous 18 de gener de 2018

A) Espai i desplaçament

1. Inici de la performance
- Punt. Nus de la performance
2. Final de la performance

B) Imatges: vídeo complert + teaser

C) Adaptació a l'espai

S'iniciava la performance a un costat de la sala tot cosint i descosint amb la música de fons i una llum tènue que il·luminava l'escena, dotant-la així d'un caire més íntim i sensible, de caràcter femení.

Quan apareixia d'entre el públic el personatge de la Grisa, la llum canviava i esdevenia un gran focus blanc molt potent, justament perquè el missatge que transmetia aquest personatge era com un despertar lluminós: "Teixit mort, avui, entre tots, et donarem vida."

Seguien succeint-se les escenes posteriors de *In Between* amb naturalitat... Dic això perquè l'escena de la roda en la qual es dona voltes al públic tot dient paraules relacionades amb l'Univers es va poder realitzar. Es va poder fer perquè el públic era reduït (menys de 10 persones).

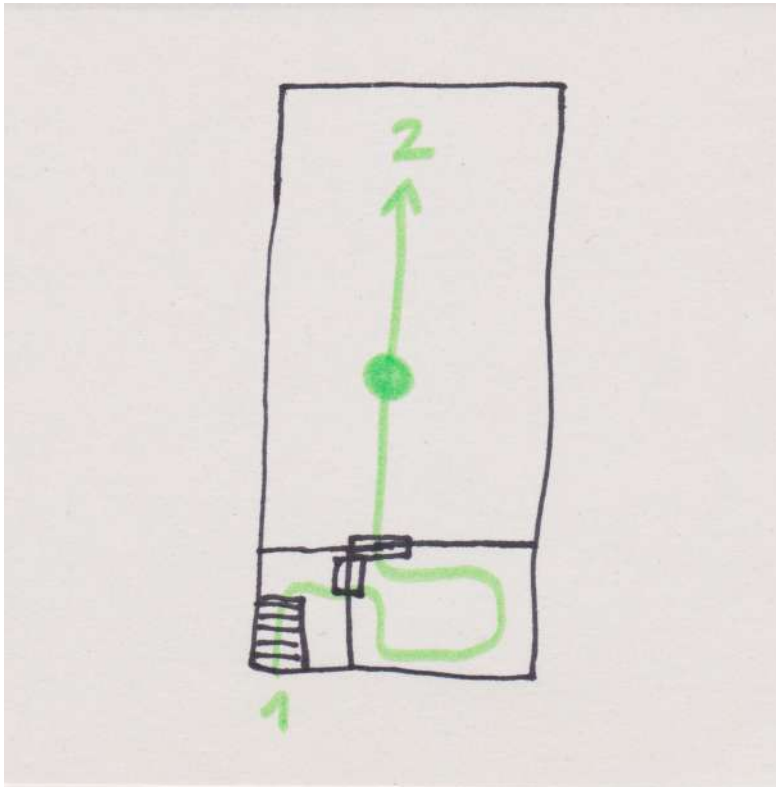
Hi va haver un espai (el que donava a la porta) que no es va utilitzar, tal i com es pot veure representat en el dibuix anterior de l'espai. Tanmateix l'acció no el va necessitar perquè era prescindible; no aportava res al relat que es feia en aquell moment i ja se sap que en qualsevol acció performàtica tot el que no suma, resta.

Les escales que es van utilitzar van ser les idònies per a la realització de la performance de *In Between*.

La performance va fluir fins al final, en què hi havia el cant a capella i els dits que sobresortien del teixit, que ja havia cobrat vida.

TALLER BDN A BADALONA
Diumenge 28 de gener de 2018

A) Espai i desplaçament

1. Inici de la performance
- Punt. Nus de la performance
2. Final de la performance

B) Imatges: fotografies (i vídeos perduts)

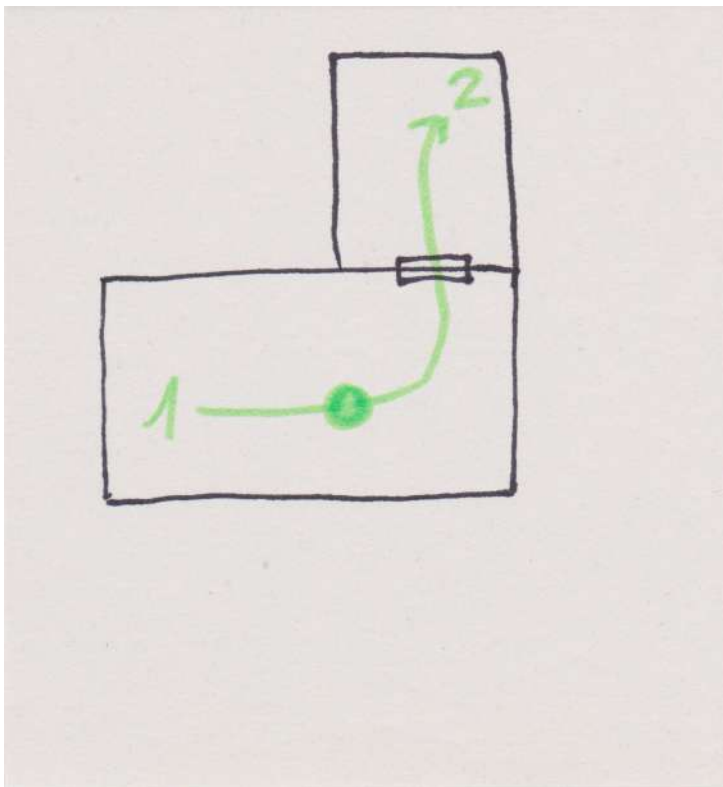

C) Adaptació a l'espai

En aquest cas, la performance es va adaptar a les dues plantes que tenia l'edifici: la planta baixa i un primer pis. Així doncs, l'acció s'iniciava conjuntament a ambdós llocs, a baix i a dalt. A baix, la Grisa començava a caminar solemnement des de l'interior de l'espai tot tocant un instrument tibetà. Conduïa els seus passos cap a les escales en direcció al primer pis. D'aquesta manera guiava i convidava a la gent que estava a la zona de baix a pujar al primer pis, on estava succeint una acció paral·lela. En aquesta altra acció, la Negra i la Blanca cobertes pel teixit i assegudes sobre dues cadires que estaven col·locades damunt d'una taula, representaven un vaivé tot fent que sí amb el tors ara una i ara l'altra. I és just en aquesta espècie de diàleg fantasmagòric quan apareix la Grisa amb el so de l'instrument i el seu pas ferm i decidit. Llavors fa dos cercles a la taula on hi ha l'escena del vaivé. I és d'aquesta manera com "desperta" els "fantasmes" i els crida a un espai més gran on se succeiran les accions següents. Aquestes són: cosir i descosir, encerclar i dir paraules tot fent moviments al teixit i donar-li els quatre elements. Fins aquí les accions es desenvolupen amb normalitat però és just en aquest punt on, veient que hi ha molta gent i resulta impossible fer la volta dient les paraules de l'Univers, es procedeix gairebé per comunicació intuïtiva a realitzar el següent pas, que és el del "vestit de la núvia". La Grisa, aleshores, dirigeix els passos cap a l'escala i finalitza tot amb els dits i el cant a capella.

MUSEU TÈXTIL DE TERRASSA
Dijous 8 de febrer de 2018

A) Espai i desplaçament

1. Inici de la performance
- Punt. Nus de la performance
2. Final de la performance

B) Imatges i vídeo

C) Adaptació a l'espai

En aquesta ocasió es va haver d'adaptar la performance per poder ser realitzada per dues persones, donat el cas que no es va trobar un tercer element per participar-hi. Van ser, llavors, la Blanca i la Negra i el teixit de tots colors.

En aquest cas, la ubicació de l'inici de l'acció no va ser casual; tot el contrari, va ser intencionat. S'inicia el cosir/descosir entre les màquines teixidores de principis del segle XX per posar l'èmfasi en la diferència entre el passat anterior a aquestes (cosir a mà lent i laboriós) i el progrés que les màquines van aportar a l'acció de cosir (rapidesa i automatisme).

Totes les accions posteriors van ser possibles degut a que el públic era escàs (10 persones aproximadament) i la zona situada entre l'inici i el final de la performance era força espaiosa.

Vull remarcar que el públic, aquell dia, estava format en gran part per persones amb discapacitats. Aquest fet no va impedir que participessin activament en la construcció de *In Between*, al igual que altres tipus de públic. Tret d'un moment puntual, no es va notar la diferència. Es podria dir, per tant, que aquesta performance encaixa amb un ampli ventall de col·lectius.

La performance s'acostava al final amb el "vestit de la núvia". Per realitzar-la, ens vam endinsar a una altra sala interior (les portes estaven obertes per tal que els artistes i el públic poguessin entrar-hi amb facilitat).

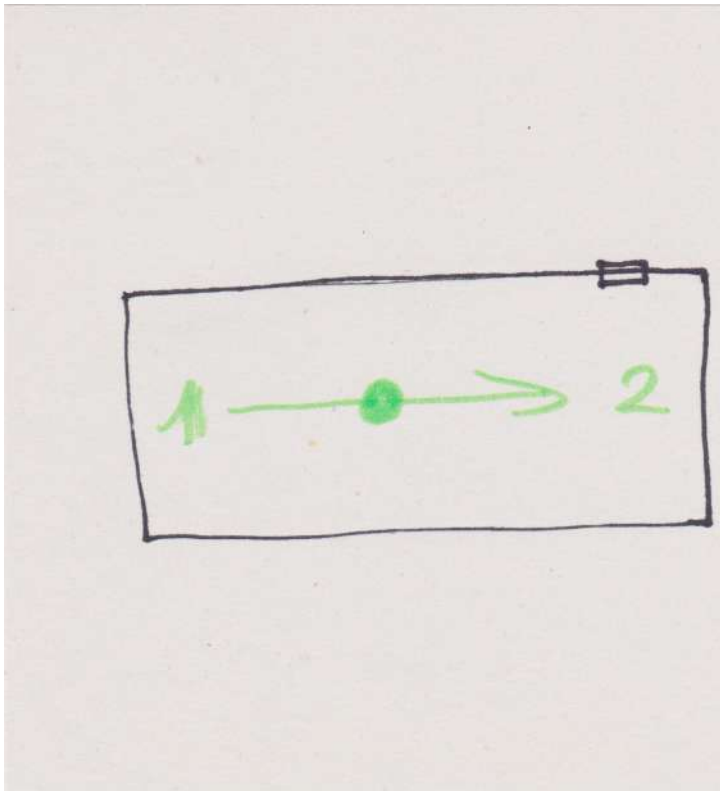
Aquest cop vam introduir a la performance un element nou: mentre fèiem tots junts el camí fins a l'escala final, la Negra va dir: "Avui assistirem al casament

del Sol i de la Lluna... Acompanyem a la núvia!" Les dues protagonistes i el seguici es van dirigir cap a l'escala i, quan la Blanca va arribar a dalt de tot, va fer un gest amb la mà i va cridar: "L'eclipsi!" Després va baixar, es va situar junt amb la Negra darrere el teixit i van cantar la cançó a capella mentre els dits sobresortien per les malles.

MUSEU ENRIC MONJO DE VILASSAR DE MAR

Diumenge 18 de març de 2018

A) Espai i desplaçament

1. Inici de la performance
- Punt. Nus de la performance
2. Final de la performance

B) Imatges: vídeo

C) Adaptació a l'espai

En aquest cas l'espai era rectangular, és a dir, estret i allargat. Així doncs, la performance es va enfocar a anar de un extrem a l'altre tot passant pel punt central del mig.

En aquest cas, com en els anteriors, es va haver de readaptar la performance a l'espai i al nombre de públic que hi havia.

Es van introduir nous elements, com per exemple que, mentre succeïa l'acció del cosir i descosir, la Grisa apareixia d'entre el públic i, tot fent moviments, deia: “ segons... minuts... hores... dies... setmanes... mesos... anys... segles... mil·lennis...” Amb això es pretenia que els espectadors prenguessin consciència del pas del temps, que es visualitzava relatiu segons fos lent (cosir) o ràpid (descosir).

Degut a que l'acció del cosir va requerir força més temps del que s'esperava, hi va haver una petita improvisació de moviments corporals per part de la Negra i la Grisa abans de continuar amb el seguit d'accions.

En aquesta ocasió la Negra i la Blanca van pujar sobre uns bancs, mantenint així el teixit elevat. La Grisa va passar-hi per sota seguida de la gent del públic. Aleshores la Negra i la Blanca van baixar dels bancs i van girar el teixit 90° deixant-lo situat sobre els caps de la gent, que formava una filera a sota. El seguici era com un tren que viatjava en direcció a l'escala, on va finalitzar la performance.

Aquesta vegada va acabar amb un cant a dues veus de la mateixa melodia que havia sigut cantada a una sola veu en les ocasions anteriors.

7.3 Bittersweet performance

1. Cant de l'artista amb la guitarra
2. Petit monòleg
3. L'artista es posa a ballar sense música fins que diu: *La dansa sense la música és com un dia sense Sol.*
4. Sona una música i es guia al públic per començar un viatge
5. “Pugem tots al tren! (el teixit)”, diu mentre la música sona i tothom balla
6. S'acaba la música a mig camí i “el tren” es transforma en una processó en silenci, lenta i feixuga.
7. Es viatja fins al centre de l'espai final
8. Es suggereix al públic que agafi flors (que estan preperades a la paret) i demani desitjos en veu alta, tot clavant les flors en les malles del teixit.

9. Es demana un minut de silenci perquè els desitjos es facin realitat

10. Aplaudiments = fi.

Requeriments per la performance:

- 3 espais: 1 d'inici, 2 de trajecte, 3 de final.
- Equip de música i guitarra
- Clavells

Dia, hora i lloc de la *Bittersweet performance*:

Diumenge dia 20 de maig de 2018 a Sant Joan Les Fonts (La Garrotxa).

A les 12h: de la Plaça Major a l'aparcament de davant de Ca l'Eugeni.

A les 17h: a les arcades del Molí Fondo.

Duració:

Aproximadament uns 15 minuts.

Sinopsis:

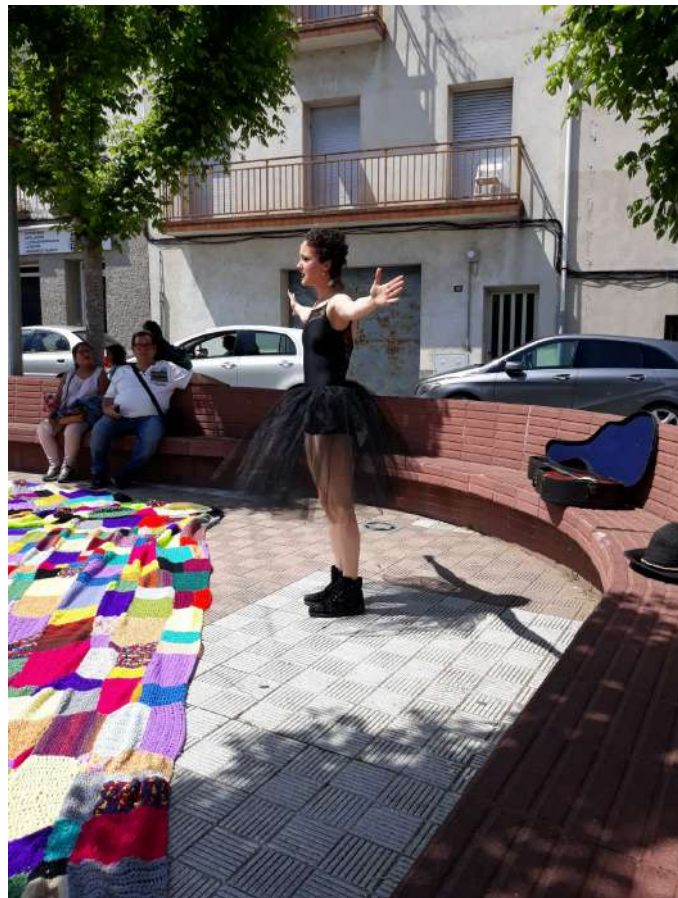
La *Bittersweet Performance* vol emfatitzar el caràcter agredolç de la vida. Tota l'estona remarca la felicitat i el dolor (o a la inversa), dualitat en la que ens trobem tan sovint al llarg del camí vital. És tot un seguit d'accions que es mouen en la bipolaritat dels estats d'ànims. Hi ha expressada la tristesa d'una mort i també s'hi reflecteix l'alegria d'un naixement. És en realitat un ball entre elements oposats. Per tant, incideix amb força en mostrar les dues cares d'una mateixa moneda: dia i nit, soroll i silenci, dinàmic i estàtic, etc. Acaba essent però una llavor d'esperança... un niu de desitjos per part de tots els participants: l'anhel d'un món en pau, entre d'altres desitjos. El resultat final és, com tot a la vida, una suma d'esforços; el fruit que se n'esdevé és una creació conjunta que recull els pensaments i les accions d'una consciència col·lectiva.

7.4 Bittersweet performance a Sant Joan Les Fonts

A) 12h. De la Plaça Major a l'aparcament de davant de Ca l'Eugeni

En aquesta primera representació, la *Bittersweet Performance* no va comptar amb un públic massa nombrós, cosa que va dificultar la formació del "tren" amb el teixit. La gent del carrer va ser poc participativa i, malgrat que ens veia amb la música passant-nos-ho bé, no es va animar a participar en el show. Va haver-hi poca gent des de l'inici fins al final.

Finalment la música va esdevenir un reclam que convidava a la gent que passava a dipositar el seu desig, tot clavant un clavell en el teixit. Jo ballava i convidava a la gent que agafés els clavells (que estaven posats en línia sobre una paret) i que demanés desitjos. La gent els demanava en silenci. Això va durar fins que tots els clavells de la paret van estar clavats en el teixit. Llavors s'havia acabat la performance.

B) 17h. Del final de les arcades del Molí Fondo al principi d'aquestes

Degut a la probabilitat de pluja vam passar a fer la segona sessió de la *Bittersweet Performance* a les arcades del Molí Fondo. Tot i que al final es va poder realitzar sense pluja.

Es va iniciar en el final d'aquestes arcades per anar fins al principi, on hi havien les escultures dels companys de Belles Arts. Aquest cop va ser molt diferent del matí. Es va anunciar l'acte prèviament, tot ballant i repartint clavells als vianants que passaven per allà. "Veniu, veniu! A les 17h a les Arcades del Molí Fondo actuaré per a tots vosaltres!"

L'esforç que va representar aquest anar i venir ballant pel carrer em va minvar la força física que més tard necessitava per cantar amb la guitarra a l'inici de la performance. Esbufegava i se'm trencava la veu. Comprenent que no podia fer-hi res, vaig optar per exagerar aquelles trencades de veu i vaig passar a fer-les expressament.

Encara hi va haver una altra situació inesperada. Havia sigut tot tan precipitat que no havia tingut temps de comunicar a les col·laboradores que el mòbil i l'altaveu s'havien de connectar i s'havia de donar al play en un moment determinat de l'actuació. Així doncs, arribat aquest moment, vaig haver d'improvisar i convertir en part del show la solució del tema de la música.

A l'hora de fer "el tren" sort en vaig tenir dels nens. Ells van ser els únics que es van animar, tot i que alguns trapelles anaven fent estirades al teixit en direcció contrària a la que anàvem.

Un cop a dalt de les arcades, vam dipositar el teixit damunt d'una cadira i va començar la ronda dels desitjos. Mentrestant jo ballava i animava a la gent que passava a dipositar el seu desig en el que jo ja anomenava "el teixit dels desitjos". La imatge de "bruixa" dolça que duia, facilitava que la canalla s'acostés a ballar amb mi i ajudava a que la gent gran col·laborés a demanar desitjos.

Vaig ballar i ballar i ballar fins que ja no quedaven desitjos per demanar. Fi.

7.5 Into the present

1. La Negra i la Blanca agafen el teixit pels extrems i quan una el puja, l'altra el baixa. Van fent això fins que apareix la Grisa d'entre el públic i diu: "Per què la balança del món no està igualada? Digueu-me per què hi ha tanta desigualtat en el món?" El públic respongui o no, la Grisa diu: "Davant totes aquestes respostes... nosaltres... tan sols responem... amb el silenci..." Llavors es posen les 3 protagonistes a sota del teixit.

2. Surten del teixit escalonades:

Salut

La Negra diu: Jo voldria viure en un món saludable: sense fums, sense drogues, sense productes nocius pel medi ambient... Jo voldria un món respectuós amb el planeta Terra, el lloc on vivim, casa nostra. Jo sóc el desig de salut.

Amor

La Grisa diu: Jo voldria viure en un món d'amor... on la gent s'estimi i no existeixi la por als altres... on les coses siguin justes i la fraternitat sigui la llei... Jo sóc el desig d'amor.

Pau

La Blanca diu: Jo voldria viure en un món en pau: sense guerres, sense assassinats, sense violacions, sense segrestos... Jo voldria viure en un món on totes les notícies fossin positives. Jo sóc el desig de pau.

3. Es barregen amb el públic i pregunten un per un als espectadors: "I tu què desitges?"
4. Fins que la Grisa diu: "Jo desitjo llibertat! Llibertat! Jo desitjo llibertat! Llibertat!" Mentre diu aquestes paraules, va cap al centre de l'escenari tot fent els moviments d'una flor que s'obra. La Blanca i la Negra van cap als extrems del teixit i emboliquen la Grisa amb el teixit. Les tres fan un ball fins que la Grisa es desembolica. Finalment la Grisa fa la reflexió: "Ara he comprès que la llibertat és un sentiment... que sempre depenem els uns dels altres... i que, per poder ser feliços en la nostra dependència, hem de créixer i cultivar un ambient de llibertat."
5. De sobte comença a sonar el soroll d'una sirena que anuncia els avions de bombardeig. De fons se sent el soroll de les bombes que cauen. Totes tres miren al cel i fan moviments d'estil *Butoh*, expressant l'angoixa de trobar-se tot d'una enmig d'una guerra. Al final una de les bombes atrapa la Grisa i aquesta cau desplomada al terra. Amb això

s'acaba el soroll i la Negra tapa la Grisa amb el teixit mentre la Blanca plora. La Negra consola la Blanca. Després, un cop la Grisa està coberta, la Negra i la Blanca, surten d'escena.

6. Mentrestant la Grisa es mou per dins del teixit, fins que en surt.
7. La Blanca i la Negra tornen a entrar a escena amb dues maletes. Es col·loquen als extrems del teixit. La Blanca deixa la maleta a terra tancada i l'obra dient: "El naixement". La Negra deixa la maleta a terra oberta i la tanca dient: "La mort". La Grisa subjecta el teixit amb els braços i diu: "I entre el naixement i la mort hi ha el viatge del present, que compartim" Aleshores ajuda la Blanca i la Negra a col·locar el teixit a dins de les maletes: una oberta i l'altra tancada. En acabar, van al centre amb la Grisa i s'agafen de les mans.
8. Diuen les tres alhora: "Creiem en un món de pau i amor. El construïm dia a dia amb les nostres accions. Gràcies a tots per fer-ho possible."
9. Saluden i es posen a aplaudir al públic.

Idea original: Clàudia Niubó Bigas

Intèrprets: Clàudia Niubó Bigas
Thais Albarran Serra
Estrella León Rivero

Requeriments per la performance:

- 1 espai ampli, preferiblement quadrat
- Equip de música i assistent per donar el "play"
- Atrezzo: el teixit i dues maletes
- Vestuari: Blanc, Negre i Gris.

Dia, hora i lloc de *Into the present*:

- Dissabte 9 de juny a les 18:30h al Centre d'art de Sant Boi de Llobregat, Barcelonès.

Duració:

Aproximadament 20 minuts.

Sinopsis:

Into the present planteja la utopia que un altre món és possible: ple de pau, amor i salut... amb una humanitat unida.

Es tracta d'una performance que es pregunta per què un món més just i equitatiu no està present en l'actualitat. Qüestiona el públic amb aquesta

pregunta. Sorgeix una profunda reflexió sobre dos conceptes: dependència i llibertat. Aquesta reflexió presenta una realitat que avui en dia segueix existint... i és la guerra. A la performance hi apareix amb tota la seva cruesa, per tal de mostrar la desesperació en la que es troba alguna gent just en aquest mateix moment, en el present.

7.6 Into the present a Sant Boi

7.7 Alone

“Alone” és l’última performance que represento amb el teixit en el context d’aquest curs de 4rt de Belles Arts. És la cloenda de totes les performances que he anat fent al llarg del curs: del *In Between*, la *Bittersweet performance* i el *Into the present*.

És una performance que s’estrenarà el dia 25 de juny a les 10:30h als jardins de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

8. CONCLUSIONS

Al llarg del dossier, queda clar que, malgrat que realitzo també altres manifestacions artístiques, el que actualment em motiva més són les performances i el teatre-dansa de carrer.

És la performance l’expressió artística que em permet comunicar amb més facilitat i d’una manera més completa els diversos missatges que vull transmetre.

La dansa i el teatre són el vehicle mitjançant el qual reflecteixo els sentiments i les emocions en les meves obres artístiques.

El teixit és l’element central de gairebé totes les performances que he creat. Entorn al teixit giren les històries que narro. El teixit esdevé un element versàtil que permet la manifestació de diferents formes, expressions i llenguatges artístics.

Sempre amb el teixit com a protagonista, he passat d’accions més participatives i simples a d’altres més passives i complexes. Així doncs, es podria dir que allò que en un principi era una mena de joc ha acabat esdevenint un espectacle.

9. BIBLIOGRAFIA

Associació promotora del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison (Ed.) (2005) *Deposeu les armes. Tres creadores contra les guerres*. Barcelona.

Emblecat Edicions (Ed.) (2014) *Nuevas Artemisias. Creación, tradición y mito*. Barcelona.

Visor Libros (Ed.) (2010) *Miguel Hernández. Antología*. Madrid.

Museo Guggenheim Bilbao (Ed.) (2014) *Yoko Ono. Half-A-Wind-Show. Retrospectiva*. Bilbao.

Fromm, E. (1959) *El arte de amar*. Barcelona, Ed. Paidós

Schiapero, M. (1994) *Estilo, artista y sociedad. Teoría y filosofía del arte*. Madrid, Ed. Tecnos

Sheff, D. (2000) *La darrera entrevista amb en John Lennon i la Yoko Ono*. Sant Cugat del Vallès, Ed. Símbol Editors

Schlicher, S. (1993) *Teatre dansa. Tradicions i llibertats*. Barcelona, Ed. Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona

10. WEBGRAFIA

Entrevista completa de Jordi Évole del programa televisiu “Salvados” de la cadena de televisió La Sexta a José Luis Sampedro:

<https://www.youtube.com/watch?v=ANvhGRT7EMk&t=717s>

Fragment de l'entrevista citada anteriorment per part de La pandereta (minuts 41:49 – 43:26 de l'entrevista original):

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=1748694875187224&id=1084332624956789

Web de la artista Olek:

<http://oleknyc.com/home>

Informació sobre Olek:

[https://en.wikipedia.org/wiki/Olek_\(artist\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Olek_(artist))

Informació sobre Sol Picó:

https://es.wikipedia.org/wiki/Sol_Picó

Sol Picó en “El Macba és viu”:

<https://www.macba.cat/deseo-a-la-deriva-sol-pico>

Companyia de dansa de la Sol Picó:

<http://www.solpico.com/?lang=es>

Informació sobre el "Yarnbombing":

https://en.wikipedia.org/wiki/Yarn_bombing

L'artista Magda Sayeg parla a una conferència de TED sobre el moviment del "Yarnbombing":

<https://www.youtube.com/watch?v=NFDmsNCGcvc>

Web de Magda Sayeg:

<http://www.magdasayeg.com>

Web de Yoko Ono:

www.imaginepeace.com

Informació sobre Pina Bausch de l'autora Cait Caffrey a Salem Press Biographical Encyclopedia, 2017:

[http://eds.a.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=0&sid=cd59706e-3437-403f-9e80-](http://eds.a.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=0&sid=cd59706e-3437-403f-9e80-a604ed3aa2ad%40sessionmgr4006&bdata=Jmxhbm9ZXMmc2l0ZT1lZHMtbGl2ZQ%3d%3d#AN=125600094&db=ers)

[a604ed3aa2ad%40sessionmgr4006&bdata=Jmxhbm9ZXMmc2l0ZT1lZHMtbGl2ZQ%3d%3d#AN=125600094&db=ers](http://eds.a.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=0&sid=cd59706e-3437-403f-9e80-a604ed3aa2ad%40sessionmgr4006&bdata=Jmxhbm9ZXMmc2l0ZT1lZHMtbGl2ZQ%3d%3d#AN=125600094&db=ers)

Peces de Pina Bausch a l'ubu web:

<http://www.ubu.com/dance/bausch.html>

11. CONTACTE

E-mail: neula_92@hotmail.com

Mòbil: 662 15 43 12

Facebook: Clàudia Niubó Bigas

Instagram: claudia_niubo_bigas

Youtube: Clàudia Niubó Bigas

